

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Occupatio animae Jesu Christo crvcifixo devotae.

Leroy, François

Pragae, 1666

Caput XI. Eandem seu cogitationem seu memoria[m] B. Virgini familiarissimam, ac ferè perpetuam fuisse.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47123](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47123)

populi sibi dilecti execrando scelere immolandum; quod eidem præciseret inexpiabilibus luendum esse supplicijs.

Nimirum aliæ à nostris multumque absimiles erant. Dei incarnati cogitationes, sensus & vota longè diversa: ut qui non iisdem gauderet rebus, quibus gaudemus nos; neque mundi gloriam aut diem hominis desideraret; sed totus ferretur & anhelaret ad diem suum, hoc est (si Chrysostomo aliisque credimus) diem passionis ac mortis suæ; quem utique pro suo in nos amore, non jam spectaret, ut diem amarum ac funestum, sed ut genialem atque festivum; diem scilicet desponsationis suæ (ut in Cantico Canticorum dicitur) & lætitiæ cordis sui. Ut enim præclare S. Bernardus: *Dies desponsationis illius, dies ista est; dies indignationis & blasphemie, dies tribulationis & miserie, dies percussione & doloris, dies vinculorum & mortis, dies desponsationis illius est: Sic* S. Bernardus.

Isa. 8.

Cant. 3.

De Pass. D. 4.

c. 4.

Eja, igitur, fidelis anima, imitare sponsum ac Regem tuum; & (quod est Abbatis Latiensis monitum) *Venerandam ejus passionem, tanquam pretiosam margaritam in scrinio peccatoris tui reconditam habe, & eam grato animo revolve. Depinge mentem tuam suavissimis imaginibus passionis ejus; & floridam Dominicæ crucis arborem planta in medio cordis tui. Ut nunquam ex animo tuo discedat ejus memoria, sed vivam semper atque recentem in omni vita circumferas.*

Spec. Spir. c. 10.

c. 10.

CAPUT XI.

Eandem seu cogitationem seu memoriam B. Virginii familiarissimam, ac ferè perpetuam fuisse.

O Stendamus nunc, quod superiori incitamento attigimus, ipsam etiam Sanctissimam Dei Matrem, Filij sui

cruciatu, vel adhuc futuros identidem præmeditatam esse, vel jam præteritos, assiduâ memoria ac perenni luctu profecutam.

§. I.

Virginem Sanctissimam, futuram filij sui passionem continuè præmeditatam esse.

ATque ut ab eo, quod primum proposui, ordiar: B. Virginem vel ab ipsa filij sui infantia, futuram ejus passionem ac mortem præsensisse animo, & (quod inde videtur consequens) de ea identidem, nec sine dolore, recogitasse; etsi nullâ nobis autoritate constaret, esset tamen per se omnino verisimile. Siquidem, ut erat divinarum litterarum, scientissima, & interno quoque magisterio, à principio & plenè (ut loquitur S. Bernardus) de omnibus instructa mysterijs, aperta Sanctorum Prophetarum & præsertim Isaïæ, de Christi necè atque tormentis oracula ignorare scilicet non poterat. His adde recentes B. Simeonis voces, denuntiantis & istum puerum positum esse in signum cui contradiceretur. (câ nimirum contradictione de qua ad Hebræos dicit Apostolus: *Recogitate enim eum qui talem sustinuit à peccatoribus adversus semetipsum contradictionem*) & Matris animam, ipsâ confessione ac compassione dolorum Filij, velut spiritali quodam gladio transverberandam.

*Hom. 4. sup
Miss.*

Heb. 12.

L. 6. c. 51.

Eccl.

*Addit. ad
vitam suâ.*

Ergo inhærente jam tum lateri, fatali leto, cruciatuum filij sui (ut ipsa non semel revelavit S. Birgittæ) perpetuâ expectatione cruciata est. Testaturque S. Teresa, id ipsum his verbis sibi à Christo manifestatum fuisse: *Noli putare, cum matrem meam me in suis ulnis continentem vides, illam sine magna amaritudine & tormento, illo fruitam gaudio suisse. Jam inde enim ab eo tempore, quo Simeon illam doloris gladio transfigendam dixit, clarum ei Pater meus lumen infudit, quo illustrata videret, quid mihi patiendum esset.*

Acue-

Acuebat igitur doloris sensum assidua filij presentia, & conspectus amabilis faciei speciosi formâ præ filijs hominum; reliquorumque membrorum, quæ cui tormento subijcienda forent singula, præfaga & mæsta designatio. Itaque subinde divinissimi ejus infantis innocentes artus contuens; aut etiam pro materno jure verecundâ manu attritans ac velut pertentans: Hæcine agebat, teneræ ac delicatæ manus, hi speciosi atque immaculati pedes, aliquando clavis trabalibus in crucis stipite suffigentur? Hoccine latus, divinitatis sacrarium, cor istud sancti amoris sedes, & divinorum affectionum officina, hoc inquam pectus compungetur crudeli lancea, & vasto hiatus ac fœdo vulnere temerabitur? Quæ aut his affinia secum reputans, crebrò solvebatur in lacrymas; ut sibi revelatum ab ipsa Virgine B. Birgitta testatur. Et videri potest ejusdem Sanctæ sermo Angelicus *cap. 7.* ubi sigillatim minutatimque describit, uti discursu factò per membra singula, futuros filij sui dolores aestimaret ac meditaretur.

L. 1. c. 10.

L. 2. c. 24.

Sed & illi succurrebat, opinor, cum pro materno officio virgineum lac infantis labris immulgeret, eo se pacto materiam subministrare, unde conficeretur & concreveret pretiosus sanguis, qui aliquando tormentorum vi expressus, humano generi redimendo instrumentum esset & pretium. Vt vel eo sensu meritò dicantur ejus ubera assimilata botris: quòd eâ mente ac cogitatione Christum lactans, neque tam ut filium, quàm ut agnum victimæ destinatum, eum educans; non tam ei lac dare, quàm sanguinem affundere videretur.

Cant. 7.

Neque obscurum esse potest; quin annis porrò succedentibus, quò propiùs in dies innocentem victimam, cultro & aris admoveri sentiret, hoc magis etiam ingravesceret materna cura: cum interim ipsa (ne, intempestiva forsitan futurorum commemoratione, Vnigeniti commove-

ren-

rentur viscera) dolorem suum corde premeret; nisi quò fortassis, aut mæsto quandoque oculorum in filium coniectu eum proderet, aut erumpente furtim gemitu loqueretur; pariterque filius maternum vulnus intelligens, non nisi dejecto aut etiam subducto tristi lumine, vel obortà lacrymula responderet: & ita, reciproca consensione, filius ac mater, amantissimi, mutuis se sauciarent doloribus, mutuis amoribus solarentur.

Quin etiam illud est verosimile (quod piè commentatur S. Bernardinus Senensis) in ipso Divinæ Incarnationis articulo, Sanctissimam Virginem simul in Filij conceptionem, simul in mortem consensisse; eumque jam tum obtulisse Patri, velut pro mundi peccato hostiam, prout ipse se se eo ipso momento offerebat Filius, seque unà cum illo quodammodo crucifixisse; in eumque sensum (ex ejusdem S. Bernardini phrasi) crucifixam crucifixum concepisse. Sic enim loquitur in eo de B. Virgine tractatu: *In signum igitur quòd crucifixa crucifixum concepit, ordinavit summa Sapientia Dei, quòd eodem die Christum concepit, quo etiam fuit passus. Eademque mente Richardus à S. Laurentio: Ex quo filium concepit (inquit) ipsum pro mundi salute pati desideravit; sicut videtur velle Ambrosius.*

§. 2.

Eandem Virginem filij sui mortem acerbam, quam coram ipsa spectaverat, assidue recogitasse.

Iam ut alterum illud, quod propositum erat, exequar: sicut velut modò demonstravimus, Virgo Beata pravissimam durissimam filij passionem, assiduo luctu atque dolore antegressa est: multò magis eandem dicemus, crudelissimæ mortis ab eodem re ipsa & in oculis suis, obitæ perennem atque infixam dolenti animo recordationem aluisse. Quod equidem

dem nemo dubitabit; nisi qui nesciat, Virginis animum præ amoris vi, perpetuò habitasse in filio; vel non intelligat, quàm efficax fuerit & penetrabilis ille doloris gladius, quo, ad filij morientis aspectum, ipsius anima non præstricta leviter, sed ad ipsas usque cordis medullas transfixa ac cruentata est. Nam si, ut multis Sanctorum ussuevisse jam vidimus, objecta duntaxat per visum Christi crucifixi species, & obscurum aliquod passionis ejus simulacrum, sic illos affecit, itaque altè infedit animo, ut in omnem deinceps ætatem imago illis patientis Christi semper ante oculos observari videretur: quid, amabo, dicendū de Virgine; quæ, ut oculos materno amore eruditos habebat, longè aliter ac illi aspiciēbat Unigenitum suum; longeque penitius introspiciebat penetrabātque dolorum vim, quorum ipsa non modò testis oculatissima, sed etiam focia atque particeps extiterat.

Itaque ex quo infami trabe pendentem suum Benno- ni, filium inquam doloris sui, & per extremos cruciatus animam exhalantem contemplata est; ita animo deinceps circumtulit nati sui sanguinolentam speciem, ut passionem ejus ac mortem, non tam præteritam meminisse, quàm velut recentem atque præsentem intueri videretur: de quo sic ipsa ad B. Birgittam: *Passio filij mei, sive comedebam, sive laborabam, quasi recens erat in memoria mea.* Proinde (quod in Deuteronomio, sed diverso sensu, dictum est) assiduè erat vita ejus quasi pendens ante oculos ejus: semperque auribus insonare videbantur tristes illæ moribundi voces, quibus maternum pectus acerrimè percussum & convulserat: *Mulier, ecce filius tuus*; aut illæ supremi laboris & extremæ desertionis indices: *Deus meus, Deus meus, ut quid dereliquisti me?*

L. I. Rev. c.
77.

S. Birg. l. 4
c. 79.

Ita quidquid agitaret cogitarēte, aspersum erat cruciatuum Christi memoriā, & reliquam ætatem, istā (ut ita dicam) dulci-amara meditatione condiēbat.

Neque prætermittendum hoc loco, quod etsi minimè per se dubium esse poterat, tamen à Sophronio Jerosolymorum Patriarcha aliisque Patribus memoriæ proditum accepimus: ipsam Dei Matrem, post filij sui in cælum ascensum, loca quæ is suis doloribus atque sanguine consignasset ac consecrasset frequenter convisere atque obire solitam. Qua

Serm. de Assumpt. B.M. de re S. Hildephonfus: *Si scire velimus (inquit) quid Dei Genitrix post Resurrectionem Domini, antequam ipse cælos ascenderet, agebat: sine dubio loca Dominica Nativitatis, Passionis, sepulturae & Resurrectionis frequenter circumiens invisere cupiebat. In iisdem etiam locis lacrymas fundebat, & sanctissimi oris sui oscula imprimebat. Deinde ad notum sibi refugium, Apostolicum contubernium, cum gaudio remeabat. Et Joannes Gerson tractatu 2. super Magnificat, loquens in persona discipuli; Puto (inquit) quod post passionem filij sui B. Mater ejus crucem crebrò fuerit amplexata, omniaq; loca ubi steterunt sacri pedes ejus, sedula de osculatione coluerit. At generalius L. 6. c. 61. ipsamet Virgo apud S. Birgittam: Omni tempore (inquit) quo post Ascensionem filij mei vixi, visitavi loca in quibus ipse passus est, & mirabilia sua ostendit.*

§. 3.

Ejusdem, in visendis locis passionis filij consecratis, animi, studium ac devotio.

Ad ann. Dō. 37. ERGO dolori amorive suo sive levamen sive pabulum quaesitura, aut S. Ioanne (ut in Elavio Dextro legitur) aut cognatis matronis puellisve familiaribus comitata, exibat nunc orientem versus, & torrentem Cedron prætergressa, divertebat primùm in villam Gethsemani, & hortum illum, primam dolorum filij sui palæstram ingrediens, & ad comites benignè conversa: Hic ille est, agebat, fatalis hortus, scena horroris atque angoris; ubi Jesus meus tristitiâ, r-

dio, mærore, pavore oppressus, non levi tormento supremis doloribus proluserit. Istic (extra hortum) reliqui constitere discipuli. Hic tres illi Christo magis intimi, mæsticiã graves & somno oppressi jacuere. Ipse ad hanc specum (& simul illorsum deducebat comites suos) ipse ad hanc specum, positus genibus, & mox in faciem suam proci-dens, inter animi sui tristes angores, prolixius oravit Pa-trem, & hoc ecce solum, hos cespites cruento sudore suffu-dit. Quibus in vocibus, cum, ipsã rei atrocitate, non nihil commoveretur animo, vocemq; fortassis dolor ac singultus intercluderet; hortatu comitum, tantisper corpus depone-bat in gramine, tum dolori suo ac suspirijs moram aliquã, tum lassus artubus quietis non nihil indultura.

Exinde digressã, cum sub horti exitum, filij sui ad ho-stes occursum indignaq; vincula, & proditoris discipuli fa-tum infelix, nec sine gemitu, commeminisset; conscenso clivo Olivarum, evadebat in montis verticem; locum il-lum Christi in cælum ascensu nobilem, ex intervallo revisu-ra. Quò postquam denique perventum erat: Hic verò, ajebat, ille locus est, ex quo dilectus meus, post suprema monita faustasq; preces, inter omnium qui aderamur mixta lacrymis gaudia, in cælum iter intendit; aspectanti-umque, ac quoad longè licuit prosequentiũ, oculis ere-ptus, istæc quæ videtis impressa rupi, pedum suorum vesti-gia, ad rei memoriam & solatium nostrum reliquit. Igitur unã cum comitibus humi provoluta, dissuviabatur inscul-ptas saxo vestigiorum notas, iisdemque pio ploratu resper-sis, velut amabili maternæ pietatis officio perfuncta, ad ades suas & gratam sibi solitudinem revertēbat.

Aliã autem, idq; frequentius, Occidentem versus in-tendens, conscendebat montem Calvariæ, lustratura locos tantarum mysteriorum testes; & filij sui supremo labore, morte, sepulcro insignitos; pioq; studio dilecti sui vestigia

K

relegens,

relegens, quid quoque loco gestum fuisset, aut tacitâ secum cogitatione retractabat, aut suis à latere Virginibus commemorabat. Itaque ab ipso principio viam, qua de Præfidi prætorio in Calvariam itur, insistens: Eheu! hæc (ajebat) bajulans sibi crucem, cum hominum turba infinita, egressus est afflictissimus JESUS meus. Hoc ille calle anhelus ac gemens, & (ut est via hæc saxis aspera, eratque crucis immane pondus, & ipse exhaustus ac defectus viribus) vix pedibus insistens, & gressu non semel lapsante, contendit. Atque in eo quem mox monstrabo loco, oneri denique planè succumbens, toto in terram concidit corpore; ipsaque prolapsione & crucis allisu, apertis renovatisque plagis, locum erumpente de sacris venis cruore signavit.

Inde porò nonnihil progressa, & post paulò subsistens; Hic verò locus est (inquebat cum gemitu) quo ego illum, cum euntem persequerem, demum assecuta, & (prout efficax est maternus amor) per obstantem licitorum turbam ad eum penetrans; heu! illum denique sub cruce incurvum, dejecto vultu, liventibus genis, oculis sanguine oppletis, facie omni defecta ac deformata, vix ut agnosci posset (sed quo meo, putatis, quo ipsius dolore!) conspexi: cum ille, vicissim adversis ad me luminibus, mæstam mæstus aspiceret, & ore nihil, multa oculis, plura corde loqueremur. O occursum tristem! ô diem illam utrique nostrum luctuosam atque acerbam! Ad extremum obiter monstrato loco, ubi vel mulieres super se plorantes affatus esset, vel à Berenice accepto velo sui vultus effigiem prodigiosè impressisset, summa denique Calvarij juga non sine labore superabat. Atque hic plusculum & moræ ponebat & operæ; cum vel ad locum crucis & mortis nati sui consistens, quid ille quolibet temporis puncto, aut passus aut effatus esset, memoriâ repeteret; vel loca signaret, quibus ipsa locis, sive filio morienti astitisset, sive exanimem & crucem depositum, triste
simul

simul ac dulce pondus, matro gremio complexa esset; vel denique vicina in rupe, sepulcrum ejus gloriosum; religiose conviseret. Jamq; dolorem ac luctum renovante locorum conspectu, singula loca perfundebat lacrymis, & modò illis advoluta, pijs osculis donabat; modò ad illa confidens, eorum quæ istic gesta essent contemplationi insistebat; vix ut denique posset avelli.

Nam in Christi Matrem certius sanè conveniant, quæ in re simili scribit de S. Paulâ S. Hieronymus: *Prostrata ante Ep. 27. c. 74*
*crucem, quasi pendentem Dominum cerneret, adorabat. Ingressa sepulcrum resurrectionis, osculabatur lapidem, quem ab ostio monumenti amoverat Angelus: & ipsum corporis locum; in quo Dominus jacuerat, quasi sitiens desiderans aquas, fidei ore lambebat. Quid ibi lacrymarum, quantum gemituum, quid doloris effuderit, testis est cuncta Ierosolyma, testis est ipse Dominus quem rogabat. Quos itidem pios animi sensus & illa indicat epistola; quam Paula ipsa & Eustochium, Hieronymo dictante scripsere ad Marcellam, eam invitantes ut in Bethlehem veniat; ubi hæc inter cætera: Ergone erit illa dies, quando nobis liceat speluncam Salvatoris intrare, in sepulcro Domini flere cum sorore, flere cum matre; crucis deinde lambe-
Ep. 174
*tere lignum, & in Olivæ monte cum ascendente Domino, voto & animo sublevari, &c.**

Harum igitur exercitationum piâ vicissitudine Dei Mater solabatur orbitatem suam, vitæ moras, exilij tædia; & uti Sponsa ex Canticis, cor amore languens, dilectiq; sui desiderio & expectatione deficientem animam, rerum quas in vita ille fecisset protulissetve, memoriâ, velut aurâ florum, odoratorumq; malorum spiritu fulciebat ac sustentabat.

Sed diu me tenet istius argumenti svavitas, Finiam igitur, si verbo addidero: Passionis filij sui memoriam, non tantum Virgini in terris degenti fuisse familiarissimam; sed etiam eidem in cælo ævum agenti cum filio, perpetuò in-
pectore

p. 3. sim. c. 16. pectore hæsuram: quoniam (ut ait S. Bonaventura) *sicut illa stigmata semper erunt in Filij corpore; sic semper in Matris mente.* Quod quidem amplius intelligetur ex jam dicendis.

C A P V T XII.

Hanc fore perennem jucundamq; Sanctorum in celo occupationem.

§. I.

Circa Christum ejusq; vulnera, Sanctorum in celo sensus pradulces.

ps. 88. **N**Eque ad id, de quo nunc agimus, minimo nobis stimulo & incitamento esse debet: quòd (ut piè & cum ratione meditari possumus) hoc quoque futurum sit perenne & assiduum exercitium Beatorum; post superata Salvatoris ope ac passionis ejus meritis, mortalis vitæ pericula, misericordias Domini æterno cantico celebrantium.

Apoc. 4. 5. Nam si pars magna illius felicitatis erit, agnoscere ac demirari vias, quibus quemq; **D E V S**, occultâ sed forti certâq; providentiâ, ad portum denique æternæ salutis deduxerit: non minus dulce erit scrutari ac recognoscere, quo tanquam ex fonte provenerint illis bona omnia; Christi nimirum Salvatoris merita, modosq; admirabiles, quibus illam nostræ salutis œconomiam dispensârunt atque impleverit. Enimverò (ut non obscure in Joannis Apocalypsi adumbratum legimus) **D E I** solium & Agnum circumstantes, submittent identidem coronas suas, testati se eas tenere Agni beneficio, qui etiam tum tanquam occisus eorum oculis obversabitur; & citharis suis, hoc est cordibus amoris & gratiarum plenissimis, decantabunt illud solenne carmen, quo assiduè resonabit aula cælestis: *Dignum est*